

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Οι ηθικοί μηδενισμοί

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΔΔΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Με τό κρησπύγιο.
—Τό κρησπύγιο! "Α, τόν άθλιο!... Τότε θάσαι πολύ χτυπημέ-
νος, Λεάνδρε. Ναι, ναι... Τό βλέπω άλλωστε... Είσ' έξαντλημέ-
νος... Μόλις μπορείς και μιλάς...
—"Οχι, όχι, δέν έχω τίποτε...
—Κί' έδω ποιός σ' έφερε; "Ηρθες μόνος σου;
—"Οχι. Γιατί έπεσα άμέσως κάτω λιποθύμος, μόλις με χτύ-
πησε...
—Σε μετέφερε ο ίδιος;
—Ναι, έτσι φαίνεται.
—Κί' η ύπηρεσία δέν κατάλαβε τίποτα;
—"Οχι. "Υποθέτω όχι.
—Θεέ μου! "Επρεπε νά φωνάζη άμέσως γιατρό. Γιατί άφησε
νά περάσουν τόσες ώρες! Πρέπει νάρθη ο γιατρός. Πρέπει νά
δη τήν πληγή σου... Δέν πονείς, παιδί μου!... "Αγάπη μου!...
άγάπη μου!...

Μ' έπνιγαν τ' άναφυλλητά.
"Ο Λεάνδρος είχε κλείσει τά μάτια του.
"Εσκιασε κλαίνοντας και του τά φίλησα.
—"Αγαπημένο μου!...

"Ο Λεάνδρος άνοιξε άπότομα τά μάτια του, με κύτταξε σάν
όνειροπαρμένος, τό σώμα του τινάχτηκε άπότομα και λιποθύ-
μησε.

Τί είχε συμβεί;
Τό έμάντεψα άμέσως.
"Η μεγάλη, ή σφοδρή συγκίνησης πού αισθάνθηκα στό ζέσπα-
σμα τής αγάπης μου, τό τρομερό έρωτικό φιλί πού του έδωσα
τόν συνετάρραξαν τόσο βαθεία, ώστε λιποθύμησε!...

Τό έφανικό αυτό μ' άνασάτωσε.
—Λεάνδρε! φώναξα, σκύθοντας κοντά του. Παιδί μου!
Μά ο Λεάνδρος έμεινε άκίνητος.

Συγχρόνως είδα αίμα νωπό στόν έπίδεσμο του κεφαλιού του.
"Η πληγή του είχε άρχισι πάλι νά αιμορροή.
Κατατρομαγμένη τότε, μη ξέροντας τί κάνω, άρχισα νά ξε-
φώνιζα:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...
"Ακούγοντας τις φωνές μου,
τρέξανε στό δωμάτιο ή καμαρι-
έρα κί' ή ύπηρετρία.

—Τί τρέχει, κυρία; μ' έρώτη-
σαν.

Δέν μπορούσα πειά νά μιλή-
σω. Κοντανάσασνα, σάν νά είχα
κάμει πολλές ώρες δρόμο, με τά
πόδια.

Σήκωσα τό χέρι μου και τούς
έδειξα τό Λεάνδρο.

"Η καμαριέρα πλησίασε στό
κρεβάτι κί' έπιασε τό σφυγμό
του Λεάνδρου.

—Λιποθύμησε! ψιθύρισε κατό-
πιν.

—Ναι, λιποθύμησε, τραύλισα.
"Επεσε... Χτύπησε... "Εχασε πολύ
αίμα... Είπε τρομερό... τρομε-
ρό!...

—"Ηουάααα, κυρία. "Ο κύριος
πάει, όπως είπε, για τό γιατρό
και δέν θ' άργήση νάρθη...

—Νά ήουάααα; Δέν μπορώ,
Θεέ μου! Πνίγομαι!... Μείνετε
έδω... Μή φύγετε από κοντά
του... Θά τρέξω νά δω ήήπος
έρχεται ο γιατρός...

Βγήκα σάν τρελλή έξω από τήν κάμαρη, έφτασα στό μπρο-
στινά δωμάτια του σπιτιού. Άνοιξα μία πόρτα και βγήκα στό
μπαλκόνι.

"Ο δρόμος ήταν ακόμα έρημος...
"Εκανε πολύ δυνατή παγωνιά...

Μά δέν αισθανόμουν τίποτε... τίποτε... Είχα τεντώσει τ' αυ-
τιά μου, περιμένοντας ν' ακούσω κρότο αυτοκινητού.

Τό βασιανιστήριο, τό μαυριό μου αυτό κράτησε άρκετά λε-
πτά. Και τέλος άκουσα ένα αυτοκίνητο νάρχεται. Πρόβαλε στό
δρόμο, πλησίασε στό σπίτι, στάθηκε μπρός στην πόρτα.

Τόση ήταν ή συγκίνησή μου, πού λίγο έλειψε ν' άρχισω νά
ξεφωνίζω. Βγήκε πρώτος άπ' τ' αυτοκίνητο ο "Αρτέμις και ύ-
στερα ο γιατρός, όχι όμως ο τακτικός γιατρός του σπιτιού.
"Ηταν ένας γερασμένος μάλλον κύριος.

"Ο "Αοτέμις με είδε στό μπαλκόνι και άποήχησε. Θάβηλε νά
με ρωτήση τί συμβαίνει ίσως, μά έτρεξα άμέσως μέσα στό σπί-
τι και πήγα για στό δωμάτιο του Λεάνδρου.

Περιμένα εκεί με χτυποκάρδι.
Σέ λινο είδα νά μπαίνουν ο "Αρτέμις με τό γιατρό.
Τό βλέμμα του γιατρού έπεσε άμέσως στό Λεάνδρο. Πλησί-
ασε στό κρεβάτι, κάθισε σε μία καρέκλα κί' έξέτασε τό σφυ-
γμό του.

Τόν κύτταξα άτυπόμωνα, κατατρομαγμένη.
Μά δέν είπε τίποτα, δέν έκανε ούτε ένα μορφοσμό.

Ζήτησε κατόπιν μία λεκάνη και μία καθαρή πετσέτα κί' έ-
θγαλε άπ' τήν πίσω τσέπη του πανταλονιού του ένα μαύρο κου-
τί, με τά εργαλεία του, όπως κατάλαβα.

Μιά άνατοιγίλα μ' έπιασε.
Θά έξέταζε τήν πληγή του Λεάνδρου.

Πώς θά μπορούσα ν' άνθέξω σ' αυτό τό θέαμα;
Σωριάστηκα σε μία καρέκλα χλωμή, τρέμοντας σύγκορη.

"Ο γιατρός κί' ο "Αρτέμις νόμισαν πρós τό μέρος μου άνή-
σοχη. "Ο γιατρός κατάλαβε άμέσως τί μου συμβαίνει. Σηκώ-
θηκε άπ' τή θέση του, με πλησίασε και μου είπε:

—Κυρία, θά ήταν καλύτερα ν' άπουσρθητε στό δωμάτιό σας.

—Ναι, άγαπητή μου, μου είπε, με γλυκειά φωνή κί' ο "Αο-
τέμις. Δέν πρέπει νά μείνεις έδω. Μόλις ο γιατρός δέσει τήν
πληγή του Λεάνδρου, θά σε κα-
λέσουμε άμέσως.

Καμήλωσα τό κεφάλι μου
και δέν άπαντούσα.

"Ο γιατρός είχε σταθή μπρο-
στά μου, με τά χέρια πίσω, με
τό βλέμμα έξω άπ' τό τάζι. Περι-
μένε νά πάρω μία άπόφα-
σι...

Κί' όμως, δέν ήξερα τί νά
κάνω.

Δέν ήθελα και νά φύγω. Μή
δέν είχα και τή δύναμη νά μεί-
νω και νά ιδώ...

—"Εμπρός, άγαπητή μου, μου
είπε πάλιν ο "Αρτέμις. Γιατί νά
έκνευριστής άδικα; Πέρασε
στό δωμάτιό σου...

—Αυτό σάς συιστώ κί' έγώ,
κυρία, μου είπε ο γιατρός.

Σηκώθηκα και τοιάστηκα
νά βγω έξω.

Μόλις στεκόμουν στα πόδια
μου.

—Είπε λιποθύμος, ψιθύρισε
στό γιατρό, δείχνοντας τό Λε-
άνδρο.

—Τό ξέρω, κυρία. Μά καλύ-
τερα έτσι. Θά τόν φέρουμε στίς

Καμήλωσα τό κεφάλι μου και δέν άπαντούσα...

αίσθήσεις του, μόλις δέσουμε το τραύμα του.

Παραπάτησα, έτοιμη να σωριστώ πάλι κάτω.

‘Ο γιατρός μ’ έκράτησε απ’ τ’ ό χερι.
—‘Ησυχάστε, κυρία! μου είπε με καλωσύνη. Δέν είνε τίποτε σοβαρό. Κάποιο μικροχτύπημα ασφαλώς.

—Ναι, Φλώρα, κάμε κουράγιο, μου σύστησε κι’ ό ‘Αρτέμις, με φωνή πουδειαχνε όλη του τήν άνησυχία.

Κατόπιν ήλθε να με βόρηση να περάσω στο δωμάτιό μου.

—Ευχαριστώ! ψιθύρισα

Και βγήκα έξω γρήγορα-γρήγορα, με τόν κίνδυνο να πέσω κάτω ανάσφιχτη. Τά γόνάτια μου έτρεμαν. Στο διάδρομο κρατήθηκα από τόν τοίχο, για να μη χάσω τήν ίσορροπία μου. ‘Ημουν τόσο ζαλισμένη!...

‘Επτασα τέλος στο δωμάτιό μου και σωριάστηκα αποκαμωμένη στο κρεβάτιό μου. ‘Όλα γύρω μου στριφογύριζαν. Θέθελα να ξεφωνίσω, να κλάω, να χτυπηθώ, με τά ίδια μου τά χέρια, για να ξεθωιάνω. Κάτι σαν δυνατός ήλιγγος μουφερνε παραζάλι. Μιά-δυό φορές τυνάχτηκα όρθη, έτοιμη να τρέξω στο δωμάτιό του Λεάνδρου, με ξανάπεσα κάτω, χωρίς δύναμη. Ξεάντηλμηνη...

Τό μαρτύριο αυτό κράτησε αρκετή ώρα.

Νόμιζα πώς από στιγμή σε στιγμή θ’ άκουγα μέσα στο σπίτι θρήνους. Γιατί ; Δέν ήμουν καθόλου βέβαιη πώς τό τραύμα του ήταν σοβαρό, θανάσιμο. Κι’ όμως αγωνιούσα...

‘Επί τέλους, ή αγωνία μου μ’ ανάγκασε να βγώ απ’ τό δωμάτιό μου και να τραθήξω προς τό δωμάτιό του Λεάνδρου.

‘Ηθελα να μάθω, να μάθω τί συνέβαινε, τί είχε απογίνει...

Πριν φτάσω εκεί, συνάντησα στο διάδρομο τήν καιματέρα.

—Τί έγινε ; Πώς είνε ό κ. Λεάνδρος ; τή ρώτησα.

—‘Ησυχάστε, κυρία, μου άπάντησε. ‘Ο γιατρός έρραψε τό τραύμα, τό όποιο ευτυχώς δέν ήταν σοβαρό.

—‘Αλήθεια! Μου λές αλήθεια ;...

—Μά ναι, κυρία.

—Κι’ ό Λεάνδρος ; Πώς είνε τώρα ;

—Συνήλθε, κυρία.

—Συνήλθε!...

‘Η χαρά μου δέν είχε όρια, ήταν απεριόριστη.

—Δέν θα περάσετε μέσα ; με ρώτησε ή καιματέρα.

—Όχι, όχι ακόμα... Είμαι πολύ ταραγμένη... Κατόπιν... Πιό έπειτα... τής απάντησα.

Κι’ άμέσως, χωρίς να χάνω καιρό, γύρισα στο δωμάτιό μου.

‘Ηθελα να ήσυχάσω πρώτα.

Δέν είχα καθόλου εμπιστοσύνη στον έαυτό μου τή στιγμή αυτή. Θά ήμουν ικανή να ριχτώ και ν’ άγκαλιάσω τό Λεάνδρο μπρός σ’ όλους.

‘Επια ένα ποτήρι νερό κι’ άρχισα να βηματίζω πάνω-κάτω νευρικά.

—Θεέ μου, σ’ ευχαριστώ!... Σ’ ευχαριστώ!... ψιθύριζα.

Σε λίγο μπήκε μέσα ό ‘Αρτέμις.

‘Ήταν ήσυχος τώρα.

‘Ήταν ευχαριστημένος.

Βεβαιώθηκε πώς ό Λεάνδρος δέν ήταν σοβαρά χτυπημένος, πώς δέν διέτρεχε τόν κίνδυνο να τόν ριξουν στη φυλακή, να στιγματισθί...

—‘Αγαπητή μου, μου είπε, έρχομαι να σε καθουάξω. ‘Ο Λεάνδρος συνήλθε. Τό τραύμα του ήταν ευτυχώς ελαφρό...

—Ναι ;

—Βέβαια... βέβαια. ‘Ηούχασε λοιπόν. ‘Ελα να πάμε μέσα. ‘Ο γιατρός πρόκειται να φύγη...

Τόν άκολούθησα, χωρίς να πω λέξι.

Μόλις μπήκα στο δωμάτιό του Λεάνδρου, τά μάτια μου έπεσαν άπάνω του.

Μου χαμογέλασε...

Πλησίασα, τοίπιασα τό χέρι και τόν ρώτησα πώς είνε.

‘Η φωνή μου έτρεμε...

—‘Ησυχάστε, μαμά, μου είπε. Δέν ήταν τίποτε σοβαρό. Νά, είμαι καλά πειά.

Ευχαρίστησα κατόπιν τό γιατρό, ό όποιος μάς χαιρέτησε κι’ έφυγε.

‘Ο ‘Αρτέμις τόν συνάδεψε ως έξω.

(‘Από τό ‘Ημερολόγιο τής Φλώρας Μπριλλάντη)

Σ υ ν έ χ ε ι α.—‘Όλα στο σπίτι είνε ήρεμα.

Γά σύννεφα διαλύθηκαν προς τό παρόν.

‘Ο ‘Αρτέμις δέν με ρωτάει πειά τί άποφάσισα.

‘Υπομένει... ‘Ως πότε όμως ;

‘Ο Λεάνδρος είνε αρκετά καλά. Σήμερα τό πρωί σηκώθηκε κι’ εκάναμε μαζί έναν περίπατο στο Ζάππειο. Δέν ήθελε να μου πη τί συνέθε τήν τραγική νύχτα τό τραυματισμού του. Μά τόν έπίεσα, έπέμεινα και μου τά ειπε όλα...

—Μήν τά σκέπτεσαι πειά δλ’ αυτά, μου είπε κατόπι. ‘Ήταν μιά μότρα, μιά καταγίδα που πέρασε...

—Νομίζεις, παιδί μου ;

—Ναι, ναι, έτσι είνε. ‘Ο πατέρας δέν θα ξανατολήσει νά σ’ ένοχλήση.

—Φοβοόμαι πώς δέν έχεις δικη, Λεάνδρε. ‘Αλλά κι’ άν συμβή αυτό, τί έχω να κερδίσω ; ‘Η κατάστασης αυτή με πνίγει, με σκοτώνει...

—Κι’ έμένα, ψιθύρισε ό Λεάνδρος μελαγχολικά.

—Σωπάσαμε.

—Κι’ έμένα... ειπε πάλι σε λίγο. Ναι, κι’ έμένα, Φλώρα, γιατί σ’ αγαπά!

Χαμήλωσα τό κεφάλι μου.

Είχα γίνει κατακόκκινη.

—Ναι, εξακολούθησε ό Λεάνδρος. Γιατί να κρυθώσατε πειά. Σ’ αγαπώ, Φλώρα... Και συ μ’ αγαπάς ;...

Δέν μπορούσα να μιλήσω...

Είχα χάσει τά λογικά μου...

‘Ο Λεάνδρος άντελήθη ότι τό χέρι μου έτρεμε και μου ειπε :

—Γιατί τρέμεις, Φλώρα ; Μ’ αγαπάς και συ, τό ξερω καλά. Γιατί δέν θέλεις να μου άνοιξης τήν καρδιά σου ;

‘Αναστενάξα.

—Σε κάνα να ύποφέρη ; μου ειπε με συγκινημένη φωνή. Σοῦ ζητώ συγγνώμη, Φλώρα. Μά, καθώς και συ θα καταλαβαίνης, δέν μπορεί να διαρκέση ή κατάστασης αυτή. Πρέπει να δοθή ξε-να τέλος, αφού μάλιστα ζής με διαρκή αγωνία πλάι στον πατέρα μου. Φεβόσα... τρέμεις... αγωνιάς... Ναι, Φλώρα, τό έχω καταλάβει και πονώ κι’ εγώ μαζί σου...

—‘Αλλοίμονο!... Τί πρέπει να κάνω λοιπόν ; ψιθύρισα.

—Νά φύγουμε, Φλώρα. Νά φύγομε. Αυτό είνε τό καλύτερο.

Τυνάχτηκα άπότομα.

—Σώπα, Λεάνδρε! Μήν τό ξαναπής αυτό. Δέν σκέπτεσαι λοιπόν τό σκάνδαλο ; Τί θα πούν για μένα ; Τί θα πούν για μιά

Τό πρωί σηκώθηκε και κάναμε μαζί έναν περίπατο...

μητέρα, που αφήνει να την άναγάη τό παιδί της ;

Τά λόγια μου κάμαν έντοπος στο Λεάνδρο.

Κατάλαβε πώς είχα δικη. Και βυθίστηκε σε περισότερη λύπη, σ’ άπόγνωσι.

Προχωρήσαμε έτσι αρκετά, χωρίς να μιλούμε.

—Όποτε δέν υπάρχει καμιά ελπίδα, καμιά λύσις, ειπε άξανα ό Λεάνδρος. Είμαστε καταδικασμένοι να ζούμε μέσα σε μιά κόλασι!... Ναι, σε μιά κόλασι. Μά εγώ, εγώ δέν μπορώ να τό άνεχθώ πειά αυτό. Δέν μπορώ να ύποφέρω πειά. Θα σηκωθώ και θα φύγω απ’ τό σπίτι. Ναι, θα σηκωθώ και θα φύγω. Θά πάω... όπου να είνε. Θά δουλέψω για να βγάλω τό ψωμί μου. Τό προτιμώ αυτό. ‘Ετσι θάμαι έλευθερος, έλευθερος...

Δέν τόν παρεξήγησα για τά λόγια του.

Καταλάβαινα πολύ καλά ότι τόν παρέσυρε ό θυμός του και μιλούσε έτσι, ότι τόν παρέφερε ή άπελπισία του.

Τού ειπα μόνον :

—Όποτε θές να φύγη, Λεάνδρε ;

—Ναι, Φλώρα. Τό άποφάσισα, θα φύγω. Αútés τίς ήμέρες κιόλας θα πάρω τά πράγματά μου και θα πάω να μένω στο ξενοδοχείο, σ’ ένα μικρό δωμάτιο, όπου και να είνε, μακριά πάντως απ’ τό σπίτι του πατέρα μου.

Κούνησα θλιθερά τό κεφάλι μου.

—Όποτε μ’ αφήνεις μόνη, κοντά στον πατέρα σου ; ειπα. Τόσο λίγο ενδιαφέρεσαι για μένα ; Λιποτατείς, Λεάνδρε ;

(‘Ακολουθεί)